

Отвънъ тъмно. Високо въ небето малки звездици треперливо блъщятъ. Тѣ бдятъ надъ хората и виждатъ, кой що върши презъ нощта. Нашата кжща е въ горния край на селото. Отъ нея се вижда ясно църквата. Тя цѣлата е грѣйнала. Отъ всѣка кжща на селото се подава черна редица мъже, жени, деца . . . Отъ всички краища на селото редицитѣ се упжтватъ къмъ църквата, като радиуси къмъ центъра на кръга. Излъзохме отъ нашата кжща и ние. Наточихме се единъ по единъ въ партината. Напредъ върви дѣдо съ патерицата въ ржка, следъ него баба и подиръ нея всички . . . Никой не приказва, дума се не чува. Чува се само, какъ скърца снѣга подъ обувката, и сегисъ тогисъ кашлицата на старитѣ мъже. Наближихме до църквата. Народъ — море. Всѣки държи въ ржка запалена свѣщъ. Снѣгътъ по покривитѣ изглежда златенъ. Църквата е огнена . . . Азъ оставихъ родителитѣ си и отидохъ при другаритѣ си, които бѣха наредени предъ иконитѣ. Свещеникътъ въ златно облѣкло отвори дверитѣ и започна да пѣе: „Рождество твое, Христе, Боже, нашъ“. Запѣха учителитѣ, запѣхме синца, момичета и момчета, отъ училището. Едно кандило, което бѣ окачено предъ иконитѣ високо на скрипецъ, зе да се спуща надолу. То се спрѣ предъ иконота на света Богородица.

Изеднажъ завесата се дигна и предъ насъ блѣсна чудна небесна картина: отъ една пещеря се подава света Богородица, млада и хубава жена, до нея изотзадъ се показва главата на стареца Иосифъ. Предъ Божията майка въ ясла лежи завитичко красиво бебенце. Две мили агънца си чешатъ главичкитѣ предъ яслитѣ. Отъ небето една звезда изпуска сноплъжи, които падатъ и огрѣватъ бебенцето. Отъ другата страна старецъ бѣлобродъ съ скръстени на гърди